

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„KOROŠKI SLOVENEK“
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.
Stane četrletno: 1 šiling.
celoletno: 4 šilinge.
Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—
celoletno: Din. 100.—
Pozamezna številka 10 grošev.

Leto VI.

Dunaj, 29. septembra 1926.

Št. 39.

Nemčija v Društvu narodov.

Nedvomno bo vplival soglasen sprejem Nemčije v Društvo narodov, ki se izvršil pod predsedstvom jugoslovanskega zunanjega ministra dr. Ninčiča v Ženevi tudi na politično oblikovanje evropskih držav. Še pred vstopom je znala Nemčija vedno strašiti z zvezo z Rusijo, ki bi postala po moči največja zveza, da ni mirovna pogodba vstvarila vmes kot protitež baltske države in Poljsko, ki zadržavajo po francoskem vplivu zblizanje. Dejstvo, da stopi 60 milijonski narod na stališče Društva narodov in je voljen, locarnsko pogodbo v prid vzdržavanja miru v soglasju z drugimi narodi obveljaviti, mora vplivati na ravnotežje raznih držav, ki si iščejo čim ožjega stika. Dr. Stresemann je v svojem govoru jako previdno izrazil svoje želje, poznavši rahločutnost Francozov ter ni maral načeti v prvem zasedanju nobenega perečega vprašanja, ki bi mu lahko onemogočilo nadaljšen nastop. Tako je bilo tudi mogoče, da sta se našla po zasedanju Briand in Stresemann izven Ženeve v majhnem kraju Toiry, kjer sta na dolgo in široko razmotrivala politična vprašanja obeh mogočnih držav. Vsekakor bi se dosegel na ta način najprej sporazum, akoravno je dosti kočljivih vprašanj, in pogodba med obema narodoma bi privedla tudi razmerje do drugih držav v popolnoma drugačen tir.

Zveze držav, kakor so se ustanovile v vojni iz zgolj osebnih ozirov, se krhajo in razpadajo in če še obstoja Velika antanta, je temu pripisovati le tajen strah, da bi se pogodbe v slučaju razmaha ne upoštevale. Zlasti napestost med Francosko, Italijo ne obstoji ravno vsled napada na Mussolinija, ki ga je izvršil italijanski emigrant, prišedši iz Francoske, ampak Francoska že delj časa s pazljivim očesom zasleduje pretirane italijanske želje po gospodstvu nad Sredozemskim morjem. Italija

zahteva še več in išče za svoje hitro se razvijajočo ljudstvo afriške kolonije in to hrepeneje vzbujajo le preveč nevolje in zavisti na francoski strani, ki se čuti ogroženo na najbolj občutljivi točki. Na tisoče Italijanov se letno vzliva na afriško obal, zlasti v geografično in klimatično dobro ležečji Tunis, in Francoska se misli že s pomočjo Španske rešiti te italijanske invazije.

Fašisti s svojimi pretiranimi zahtevami pa so zlasti sedaj po napadu pokazali svojo pravo barvo in očitno kažejo na Francoze kot povzročitelje. Ti so bili vsled izzivanja prisiljeni, postaviti na mejo nekaj vojaštva in čeprav ne bo prišlo radi tega do nobene vojne, se vendar razvidi, da ta vez ni več prav močna. Francoska bi se v tem slučaju lahko bolj naslonila na Nemčijo, kar bi imelo velike posledice zavse druge zvezne države.

Jugoslavija, ki se je naslonila na italijansko prijateljstvo in bi rada obenem obdržala iskrene odnose s Francosko, bi stem lahko prišla do neprilik, še bolj radi tega, ker se mora položaj do Nemčije tudi razčistiti. Odnosaji se sicer naglašajo kot najboljši, pomisliti pa se mora, da so sedaj samostojne države vmes, ki onemogočajo posredne stike. Velika Nemčija na Karavankah pa lahko pride s staro tirjativjo, mostem do Adrije, ako še moč razmaha nemškega naroda ni izumrla, in tedaj lahko postane ogrožena cela Slovenija. Dr. Ninčič sicer računa že sedaj z dejstvom, da je Avstrija del Nemčije in da je priključitev samo brezpomembna formalna zadeva, ki sedanjih odnosajev ne more znatno predrugačiti.

Ako bi v resnici bila dana možnost, da se zblizata Francija in Nemčija, bi bila naperjena ost v prvi vrsti proti Italiji in v tem slučaju bo Jugoslavija nujno morala menjati svoje stališče. Spretni Italiji se je sicer posrečilo dobiti Romunijo na svojo stran in to sili tudi Jugo-

slavijo v italijansko ozračje, vendar bi se pa Nemčija v zvezi s Francijo takoj zavzela za svoje manjšine v Italiji, in Jugoslavija v zvezi z Nemčijo bi ne brez vpliva lahko pritisnila s svoje strani tam, kjer se ji dela največja krivica. Izziv „il mare nostro“ bi utihnil v fašistovskih ustih in dalmatinska obal, ki se čuti ravno v zvezi najbolj ogrožena, bi svobodneje dihala.

Pritisk Italije pa se hoče uveljaviti na Češkem, kjer se misli z italijanskim denarjem podpirati nekak fašizem, ki bi v bistvu bil naperjen proti Franciji. Rovarenje Italije pa gre v tem slučaju proti mali antanti, ki je Italiji na poti, da ne more uveljaviti svoj vpliv na Balkanu, katerega vodstvo hoče prevzeti.

Diplomatična pogajanja pa se še nikakor niso razčistila in vloga Italije je tako zagonetna in nejasna, da si sosedne države ne morejo vstvariti jasnega cilja. Z vzhoda pa tudi gleda važen faktor, ki se ne pogaja in ne veže, ki živi svoje lastno življenje, na katerega jakost pa gleda nešteto držav in državic — Rusija. Kadar se ona priziblje v Ženevo ali kamorsibodi, bodo nastala nova pogajanja in se razdirale in na novo vezale stare pogodbe. Vse pa bi naj imele edini cilj, da delujejo v locarnskem duhu in se izognejo vsaki krvavi vojni.

Kmečke skrbi.

(Konec.)

Te okolščine ovirajo napredek gospodarstva in odganjajo ljudi z dežele, da si iščejo druge službe, in to v večji meri kakor je potreba. Ravno kmečkih sinov največ beži v industrijske kraje in mesta, ker ne marajo služiti kot hlapci in ako bi se posrečilo, pridržati te ljudi, bi se ne tožilo v toliki meri o pomanjkanju delovnih sil. To bi bilo skoro večjega po-

PODLISTEK

Danilo Gorinšek:

Iz temnih dni.

(Nadaljevanje.)

IV.

Lepo pomladansko jutro je bilo, solnčni žarki so že na vso moč grelji, bohotno se je že razcvitalo drevje in grmovje. Tajinstveno veličast hrani v sebi tako pomladno jutro, nekaj visokega, česar ne more uničiti nič na svetu. Zato je bilo to jutro veličastno, čeprav se je pomikal bojni vrvež vedno bliže proti vasi. Majda je stala v kuhinji in kuhala. Grbavec Matej pa si je dal opravka pri Dušančku. Skušal je vse načine, da bi si pridobil Majdo zase.

Majda je baš razmišljala, kako, da Janez več ne piše. Od onega dne, ko ji je Matej pravil, da je Janez bržkone padel, ni bilo pošte. „Mogoče pa je vendar imel resnico Matej!“ je razmišljala. Dušilo jo je v grlu.

Tedaj pa je začula glasno govorico pred hišo. Ženske so tarnale, begale kot brez glave na vse strani, otroci so jokali, hlapci, kar jih je bilo doma, so gledali za oddirjajočim vojakom na konju... „Vas se mora takoj izprazniti!“ To je bilo povelje, ki ga je bil prinesel vojak. Gospodinje so pobrale najpotrebnejše, perilo, živila, denar; mnogoštevilne solze so

spremljale ta žalostni posel. Kje je še pravica na svetu?

Majda se je močno prestrašila. Toda njena močna narava in izredna prevdarnost sta premagali vse notranje trpljenje, hitro se je okrenila proti hiši, kot od daleč je še videla skoraj porogljivo nasmihajoči se obraz grbavca Mateja, potem pa je zbrala perilo, najnujnejše potrebne dele pohištva, živila, obleke, slike, naročile Mateju, naj vpreže konja in pripravi vse za odhod. Z Dušančkom na roki se je še enkrat poslovila od hiše, ki ji je bila kot rodna mati — najvišja radost in sreča —, potem pa je zadržal voz po cesti. Sama ni videla, niti vedela kam.

Ni videla, ne slišala ljudi in vozov krog sebe, ni slišala dno bolj naraščajočega grmenja v ozadju, nemo je stiskala Dušančka v naročje, zaprla je oči... Brezdomci!

Matej, ki je vodil konja za vajeti, pa je predel čudne misli. Z Janezom se itak ne bosta več srečala — je mislil —, jaz bom pa gospodar. Zamahnil je z bičem, da sta konja kar zdirjala...

Begunci še niso bili dve uri od vasi, ko so že pritekli vojaki — med njimi tudi Janez; moralni so, kot že povedano, prepustiti vas sovražnikom.

Dve uri hoda od vasi so se ustavili, da pričakajo ojačitve. Tako se Janez in Majda nista mogla srečati, saj Majda je že mnogo

pred njim dospela na kraj, kjer so se vojaki ustavili, potem pa je morala naprej, kot vsi drugi begunci iskati si prvega prenočišča...

Ko so začele padati prve večerne sence, so se begunci ustavili. Vsakdo je pohitel, da si najde mesta, kjer bi mogel v miru zaspati. Majda je trkala na vrata bogatega posestnika. Odprla ji je vrata debelušna ženska v nekoliko zamazanem predpasniku. Ko ji je Majda razložila vse in poprosila zavetišča, je prišel iz sobe tudi gospodar; dovolil ji je, da prenočiti z Dušančkom pri njih v kuhinji. Majda se je zahvalila in odšla takoj po slamnico, ki je bila naložena na vozu. Tako sta prebila prvo noč. Majda vso noč ni zatislila očesa.

Kmalu ko je legla, je slišala ropot v veži, gospodar in njegova žena pa sta vpila, nato sta zaloputnila hišna vrata: Tatje!

Bil je Matej, ki se je hotel spet prikraati do Majde, dokler so bila hišna vrata odprta. Gospodar ga je zasačil v veži, Matej je bežal, izkupil še rano na licu, medtem je še prihitela gospodinja. Tako je nastal ropot.

„Tatje!“ Majda je glasno zajokala.

Ko se je naslednje jutro poslavljala od gostiteljev, ni mogla beseda iz ust. Najrajše bi bila tedaj umrla...

Matej jo je — prvič — sočutno pogledal, žal mu je bilo, urno je pognal konja. Majda pa se je onesvestila na vozu... Brezdomci!

mena kot reforma za delavce s pomočjo zidanja hišic in drugih socialnih naprav, ker ti izvirajo takorekoč iz hiše in so z gospodarjem v krvnem sorodstvu.

Kjer je družinski čut dobro razvit in kjer je vladala dobra vzgoja, bi se to vprašanje že na ta način lahko rešilo, da bi tvorili sinovi in hčere nekako unijo, zadrugo ali družbo, ki skupno obdeluje posestvo, pa si deli tudi dohodke po enakih delih ali po gotovem ključu. Podlaga bi morala vsekako biti pogodba, ki bi izključevala nespornost. Dosedanja praksa namreč, da prevzame posestvo samo eden od sinov, ima vidne znake nezadovoljstva pri drugih in se da edino upravičiti vsled omejene velikosti zemlje. Svest, da ostanejo otroci tudi po predaji posestva enakovredni člani družine, bi jih gotovo pridržala pri hiši in gospodarstvo bi ne trpelo vsled ostavljanja domače grude in izplačanja deležev, s katerim se odločijo. Ti deželi tvorijo veliko premoženje, ki se prenese iz kmetijstva in je za njega zgubljeno. Dejstvo pa, da bi določeni del izplačila ostal v kmetijstvu, je važnega gospodarskega pomena posebno sedaj, ko ni denarja za zboljšanje na razpolago ali pa je predrag. Šele, če hoče član prostovoljno odstopiti iz kateregakoli vzroka, se mu izplača gotovo znesek, ki se lahko pogodbeno prej določi, ker je verjetno, da bi še tudi sedaj boljši ponujeni kruh marsikoga izvabil. Težje bi bilo urediti možitev članov, pa tudi tukaj obstoji možnost, da se poroči več članov v eni hiši, ker bi se s tem zmanjšali deleži posameznikov in bi nastala naravna regulacija, da bi potomstvo ne zabredlo v bedo, ali pa bi si morali iskati novih dohodkov za preživljanje družine, kar bi se v mnogih slučajih omogočilo celo na posestvu samem. V tem leži gospodarska stran te misli, ki hiti za tem, da se le s pomočjo zadostnih delovnih sil da uspešno in vzorno gospodariti. Moderno gospodarstvo pri izkoriščanju vsake pedo zemlje bi nedvomno lahko veliko več ljudi preživelo, ne da bi trpelo vsled tega meščanstvo. Obrt pa bi se tudi na deželi lahko vzbudila, ker bi pri večji množini imela več odjemalcev.

Sedajšnji način, da prevzame celo posestvo eden od sinov, nudi pa tudi to nevarnost, da lahko vsi potomci zgubijo domači krov, ako se je volitev novega posestnika nesrečno zbrala, ker bi ta mogel posestvo prodati ali zapraviti ne oziraje se na svoje sorodnike, ker je edini lastnik. To pa ni samo nesreča za one, ki pridejo ob grudo, ampak za cel narod.

Pomanjkanje stanovanjskih prostorov na deželi bi ne smelo ovirati naslednika v dobrih letih, da bi si ne mogel vstvariti družine, ki bi mu pri prevzetju že lahko nekoliko pomagala. Z drugimi člani se da v tej smeri gotovo pobotati in rešiti tudi denarno vprašanje za vzdrževanje, posebno še, ker bi drugi udi družine zgodaj dovolj računali z dejstvi, ki bi jim pokazali pot, predno da je prepozno za vstvarjenje eksistence. Ta način se od sedanje

V.

Janeza so tedaj odgnali v prve dosežne zapore. Ni vedel zakaj. Vedel je pač, da ga bodo sodili, kot sodijo ljudje. Na videz! Puško je vrgel. Puško je zavrgel in to je dosti za paragrafe. Kaj bi srce, kaj bi duša, kaj bi pošten obup, nepokvarjen upor proti večni resnici! Kaj briga paragrafe, da je to tvoja hiša, ti vidiš v nji svojo srečo, svoj mir? Streljati moraš vanjo, če ti ukažejo „višji“ gospodje, sicer boš ti streljen!

Šele v zaporu je občutil Janez vso krivico, ki mu jo delajo in mnogim drugim. Dobil je v zapor še tovariša, ki bo tudi sojen. Revez bi bil moral s petorico drugih vojakov ustreliti dezerterja, ki je bil obsojen na smrt s svinčenko. Komu ne bi pri tem omahnila roka, še žival bi se človeku smilila.

Tudi temu revežu je omahnila roka, ni mogla držati puške. Obsojen bo radi „upornosti“. Mogoče na smrt...

Človeku se gali, ko vidi vse to samo še v spominih... Vsakdo je čutil, da mora priti prevrat povsod. V državi in vsem človeškem nehanju in dejanju...

prakse malo razločuje in se ponekod tudi tako dela, pomagal pa bi gotovo k temu, da se ne prekine v gospodarstvu delo z lastnimi ljudmi.

Časi so drugačni kot nekaj in raditega se sme ruvati tudi na starih postavah in šegah, akoravno so se nekaj obnesle, ako sedaj ne zadoščajo spremenjenemu položaju. Zboljšanje v tej smeri pa leži bolj na socialnem čutu kot v zakonodaji, ker se ta ne more preveč vrivati v zasebne zadeve. Vsi znaki pa kažejo, da sedanjí red ni zmožen, zadržati bega z dežele in si zasigurati delovne moči, zato pa se morajo najti pota, ki to ublažijo. Razne stranke bodo hotele uveljaviti svoj vpliv, v prvi vrsti pa je kmet sam v to poklican, da po svoji uvidevnosti napravi red v svoji hiši.

POLITIČNI PREGLED

Avstrija. Vesti o skorajšnji vladni krizi še vedno niso ponehale. Baje bo sedanje zasedanje parlamenta prinesla v zadevo jasnost. — Zvezni kanclar je poročal v glavnem odboru o Ženevi. Letošnje zasedanje Društva narodov v Ženevi je stalo v znamenju sprejema Nemčije. Temu primerni so bili govori dr. Stresemanna in Brianda. Za Avstrijo je ugoden slučaj, da je bila nad njo dvignjena kontrola ravno v trenutku, ko je bila sprejeta Nemčija, da smo v položaju, delovati v Društvu narodov izrazitejše. Z dr. Stresemannom sem se dalj časa posvetoval o političnem položaju in o potrebi razvoja medsebojnih gospodarskih stikov, ki so našli pri njem popolno razumevanje. Z dr. Ninčičem sem se razgovarjal o razsodiščni pogodbi, jo podpisal in o hitri uzakonitvi pravnih pogodb. Nato je dr. Ramek poročal o pogajanjih z finančnim odborom Društva narodov, kar je nam iz poročil o zasedanju že znano.

Društvo narodov je zaključilo svoje letošnje zasedanje. V zadnjem trenutku je prišla iz Argentinije brzojavka, da se je zbornica izrekla za zopeten vstop v Društvo narodov. Države balkanskega polotoka so razpravljale o balkanskem Locarnu, posebni pogodbi za balkanske države, ki bi zavarovala mir. — V Ženevi je bil med Jugoslavijo in Poljsko podpisan pakt prijateljstva. — Nemčija je dobila v Društvu narodov finančni referat. — Zunanji ministri Male antante so imeli v Ženevi svoj sestanek.

Rajhovski parlamentarci v Jugoslaviji. Prejšnji teden je obiskala skupina nemških parlamentarcev Vojvodino, kjer žive Nemci, ter ugotovila, da uživajo enake pravice kakor ostalo prebivalstvo. Novinarjem so izjavili, da so se prepričali, da spoštujejo jugoslovanske oblasti in javnost nemško manjšino, ki nima vzroka za pritožbe. Vojvodina je zelo plodna in Jugoslavija bogata država. Von Lösch, vodja deputacije, je uverjen, da bo prišlo v kratkem med Jugosloveni in Nemci do popolnega soglasja ter do tesnega gospodarskega in kulturnega sodelovanja. Nemčija ne teži več, ka-

V jetniški celici sta se spogledovala Janez in novodošli „zločinec“. Nista se razumela po jeziku — novodošlec je bil iz daljne Bukovine — in vendar sta se razumela, še predobro!

So besede, ki jim ni čuti ne glasu ne črke, duša jih govori; duša preporna sreče ali pa bolesti... Tako sta govorila Janez in njegov sotrpín v ječi. Pričakovala sta smrtno obsodbo; in nista vedela zakaj. A paragrafi so tu za „upornost“! Janez ni vedel za Majdo, kje da je, in Majda ne zani.

To mu je še bolj grenilo življenje in ves potr in bolan in uverjen, da umira za pravično stvar, je pričakoval obsodbe...

Pa je v tistih dneh završalo po vsi državi, polki so se jeli upirati, tla so se zamajala, za hip je zavladał splošen nered, cesarstvo je razpadlo. V splošni zmedbi sta Janez in njegov tovariš iz celice ubežala. Prvo zavetišče jima je dala mati narava. V gozdu sta prespala prvo svobodno noč...

(Konec sledi.)

kor nekoč pod svojimi cesarji, da bi prodirala proti Balkanu. Geslo „Drang nach Osten“ je za vedno pokopano. Nova Nemčija si je osvojila načelo „Balkan balkanskim narodom!“ Stara zmota Nemcev, ki so hoteli svojo oblast razširiti do Soluna in še dalje, se ne sme več ponoviti. Nemci žele živeti v dobrih odnosih z jugoslovanskim narodom in z ostalimi narodi na Balkanu in pozdravljajo združitev balkanskih narodov in trajno zvezo vseh balkanskih narodov v interesu miru in varnosti cele Evrope in vsega sveta.

Kitajska državljanska vojna. Kantonske čete so že stopile v boj s četami šangajskega generala Sanšafanga. Kantonske čete so bile močnejše in so napredovale. Velik del pokrajine Kjangra je v njihovih rokah. Vsled prodiranja kantonskih čet je položaj za zaveznike vedno bolj kočljiv, ker bo polagoma ogrožen sam Šangaj. Zato ni čuda, da so začeli Japonci in Angleži pošiljati nove bojne ladje v ogrožene kraje ob Jangcekiangu. Japonci so poslali dve topovski ladji in imajo sedaj na Jangcekiangu 9 topovskih ladij, 2 torpedolovca in dve križarki. Tudi Angleži pomnožujejo svoje brodoge. — Kitajski delegat Čav je na seji Društva narodov protestiral proti obnašanju Angleške mornarice na Kitajskem. Pravil je, da so ladje ostreljevale mesta, policijo, prebivalstvo in potopile več ladij, vsled česar je prišlo ob življenje več sto Kitajcev. Angleški delegat je navedbe Kitajca pobijal in se zavzemal za skorajšnje sklicanje razorožitvene konference, ki se skliče v drugi polovici prihodnjega leta.

DOMAČE NOVICE

Noročnikom! Današnji številki so priložene položnice. Položnice se prilagajo zato, da se olajša naročnikom plačevanje naročnine, na drugi strani pa se jih hoče s tem opozoriti, da je naročnina potekla, oziroma da je treba za duševno hrano šteti tudi nekaj. Kdor v sedanjem času noče popolnoma zaostati za hitrim napredkom, mora čitati časopise, mora čitati vsaj en tednik. Vaš list, ki zagovarja in se poteguje za vaše pravice, je „Koroški Slovenec“. Ker vas podpira in izobrazuje, podpirajte ga tudi vi v izdatni meri. Brez časopisa smo ničla. Ne zaostajajte z naročnino, ki je tako nizka, in ne izpostavlajte se nepriliki, da se vam vsled tega ustavi, ne napravljajte upravi nepotrebnih pisarij in stroškov! Prodali ste in prodajate svoje pridelke, zato je sedaj najugodnejši čas, da poravnate zaostanke in plačate poleg tega še za par četrletij naprej. Upravništvo „Koroškega Slovenca“.

Vabijo nas. ... Auch der einstige Gegner im Abstimmungskampfe, der im Laufe der letzten Jahre zurückgefunden hat, ist uns herzlich willkommen... razglasuje Heimatbund v svojem vabilu na sodelovanje pri plebiscitni slavnosti. To doni, kakor bi bili mi le zapeljane, zgubljene ovce, ki počasi prihajajo do spoznanja, kako slepo so sledile pastirju. Kaže pa tudi, da je Heimatbundu samo do tega, da se prelevimo in pustimo popolnoma našo slovensko narodnost in posebnost, ker sicer bi ne mogel vtem tonu govoriti, da najdemo nazaj. Ali nismo ostali tukaj po plebiscitu in ali nas niso našli na naši grudi, ko so vlaki nemških uradnikov še le prihajali v naše kraje? Plebiscit je sicer odločeval med dvema državama, ker ni bilo druge možnosti, ali iz tega ne more nikakor slediti, da se stranka, ki je pri volitvah pokazala svojo voljo do lastnega nastopa, smatra istovetno s plebiscitnim mišljenjem. Tu je treba temeljite spremembe pri nemških krogih in če enkrat odpravijo krivice, katere se iz razlogov napačnega pojmevanja našega boja vedoma in nevedoma vzdržavajo, potem ne bo treba loviti in ribariti po naših krajih za posameznimi ljudmi, ki „so sprevideli in našli nazaj“. Sedaj se veselite samo tega, da postanejo oni, ki „najdejo nazaj“, v duhu in po mišljenju Nemci, ne Korošci, ker to smo tudi mi. V šestih letih nečastnega boja za potujčevanje koroških Slovencev je prišel Heimatdienst do spoznanja, da je bolje opustiti organizirane napade na slovenski živelj, ki so se dogajali neposredno po glasovanju, in da se

več koristi, ako se nastavijo zanjke z lepim vedenjem in prigovarjanjem. Kot večinski narod ima za neubogljive še itak dosti sredstev za zatiranje, katerih pa ni treba trobiti v svet. Zato tudi lepe besede o pobratimstvu, ki jim pa nikoli ne slede dejanja pobratimstva. Zato pripravljamo našim ljudem, da ne silijo preveč na veselice. Bolje je, da se izogibamo ljudi, ki drugače mislijo kot govorijo.

Tobačni izdelki in deževje. Finančno ministerstvo razglasa, da so nekateri tobačni izdelki letos vsled neprestanega deževja močno trpeli, in sicer ravno oni izdelki, ki se najbolj uporabljajo na deželi. Dotični izdelki so plesnivi in imajo tudi temu primeren duh. Tobačne prodajalnice imajo nalog, da vzamejo pokvarjen tobak kratkim potom nazaj in ga zamenjajo s porabnim tobakom.

Novo poštne pristojbine. Poročali smo že, da namerava poštna uprava zvišati poštne pristojbine, ker jo uradniki vedno več stanejo, na škodo trgovskemu svetu in drugim. Povišanje opravičuje s tem, da pristojbine še vedno ne dosegajo pristojbin v inozemstvu. Pristojbina za pisma do 20 gramov ostane 15 g, do 40 gramov pa se zviša od 17 g na 20 g; dopisnica 10 g (doslej s papirjem vred 9 g); tiskovine do 10 gramov (prej do 15 gramov) 2 g, do 50 gramov 5 g; poštne nakaznice 7 g! telefon se zdatno podraži; pri brzojavah od 6 g na 10 grošev za besedo.

Pred poroto. Pomožni delavec Steiner, pristojen v Stockenboi, je veljal za velikega razgrajača. V gostilni je tako dolgo obiral ljudi, da je prišlo do pretepa. Ko se je po noči vračal neki Altersberg domov, je bil ponovno napaden in zaboden v rebra. Pravil je še drugim osebam, da ga je zabodel Steiner, tretji dan pa je umrl, ne da bi bilo mogoče zaslišati. Steiner je umor zanikal in pravil, da se je Altersberger v pretepu sam ranil, zdravniki pa so bili mnenja, da izvira sunek le od tuje roke. Obsojen je bil na dve leti ječe. — Peter Leban je junija 1925 na nečloveški način umoril in razmesaril svojo ženo. Ker so ga zdravniki spoznali za nerazsodnega, je bil oddan v norišnico. Njegovi otroci, ki so se bali, da bi se nekoč vrnili, so kovali načrte, kako bi se ga iznebili. Sin Peter je pregovoril svojo sestro, da je spekla kolač, v katerega so nasuli arsena. Vzbudila pa se ji je vest in vrgla je zavoj, ki ga bi bila morala zanesti v bolnico, na stranišče. Nato se je našel neki Retzer, ki je zanesel Lebanu med drugim steklenico žganja, kamor so nasuli strupa. Lebanu je postalo slabo, nakar so mu izprali želodec. Preiskava je dognala strup in za ta čin sta bila obsojena sin Peter in Retzer na 18 mesecev težke ječe, poostreno s trdim ležiščem vsaki mesec, drugi pa oproščeni. — Terezija Malle v Rennwegu je bila vsled nesreč in udarcev v trgovini v denarnih stiskah. Porokov ni dobila in za najeti denar je morala dati menice, katerih ni mogla poravnati. Zavarovala je pohištvo preko vrednosti in vračaje se iz gostilne, podtaknila svečo, nato pa odšla spat. Hčerka je opazila ogenj ter so ga pogasili. Škode je napovedala veliko več kot so je dognali strokovnjaki. Malle se zagovarja, da je delala iz bede in da se ni zavedla položaja. Zdravniki ji pripisujejo visoko nervoznost, priče pa jo slikajo kot delavno ženo. Bila je obsojena na 8 mesecev ječe.

Državljeni SHS, ki so posestniki hiš v Avstriji, se pozivajo, da nemudoma, ali pa vsaj do 15. oktobra 1926 naznanijo Pokrajinski zvezi društev hišnih posestnikov za Slovenijo v Ljubljani, Salendrova ulica 6, svoje naslove in pa kje in kakšne hiše imajo v Avstriji. Pokrajinska zveza društev hišnih posestnikov za Slovenijo je ukrenila vse potrebno po svojih zvezah na Dunaju, da se ustanovi varstvena zveza (Schutzverband) za jugoslovanske državljane, ki so lastniki hiš v Avstriji. Ta varstvena zveza, pri kateri bodo sodelovali prvi strokovnjaki, ima namen rešiti, kar je mogoče pri hišah jugoslovanskih državljanov pod avstr. stan. varstvom in njega odredbam. V jasno korist vseh prizadetih je torej, da takoj naznanijo Pokrajinski zvezi društev hišnih

posestnikov za Slovenijo naslove in se izjavijo, da pristopijo k omenjeni organizaciji, ki bo imela sedež na Dunaju. V Nemčiji imajo svoje „Schutzverbände“ že daljši čas inozemski hišni lastniki. (Posneto po „Slovencu“.)

Umrli je v Studencih pri Mariboru g. Jakob Kovačič, bivši dolgoletni nadučitelj v St. Primožu v Podjuni, neumorni kulturni delavec, ljubitelj mednarodnih jezikov, sedaj v pokoju, dne 19. t. m. Rajnki zapušča 4 nepreskrbljene otroke sirote. Počivaj v miru!

Št. Krištof. Slovenci so svojčas kaj radi romali sem; ne sicer v procesijah, ampak v gručah so se odpravljali na preddan sv. Krištofa. Ta dan so bile prej tri sv. maše, sedaj pa le ena več. Na dan sv. Ožbolta in Lovrenca pa pridejo procesije iz Podkloštra in Rude. Tudi jaz sem poromal tja. Preko znanih krajev sem dospel v Št. Tomaž. Cerkev s pokopališčem kaže že precej ponemčeno lice. Tudi v Timenici me je osupnil nemški značaj v cerkvi. Edini tam počivajoči župnik priča s vsojim spomenikom, da se nahaja njegova župnija še na slovenskem ozemlju, četudi nezavednem. Malo na boljšem je Št. Lipš. Slov. Šmihel pač ne dela posebne časti svojemu imenu. Nikoli ni kaj slišati o njem. V skrbi, da bi se Šmihel imenoval še Slovenski, ko bo že nemški, so ga prekrstili v Šmihel o Krki, a pokopališče vendar jasno priča, da se nahaja kraj na slovenskem ozemlju. Prijetno iznenadil me je spomenik, ki naznanja, da počiva tam pod slovensko lipo junak, ki je žrtvoval svoje mlado življenje za slovensko Koroško. Nahaja se v prav dobrem stanju.

Bela. (Odlikovanje.) Dne 26. sept. se je izrazilo v imenu deželnega kulturnega sveta 13 osebam občine Bela častno priznanje za zvesto službovanje pri kmetih in podelilo vsakemu od dež. kult. sveta po 50 S in od občine po 25 S nagrade. K lepo pokriti mizi so sedli ti zvesti delavci in delavke, mnogi že vpognjeni od števila let in dela, ki v goratih krajih ni najlažji. Okoli 70 oseb se je zbralo ob tej priliki, da počastijo zveste delavce kmečkega doma, katerih ni zvalil zapeljivi svet v tujino in so pripravljani, še nadalje vršiti službo na kmetih. Imena teh slavljencev beležimo v častno priznanje tudi mi in navedemo v oklepaju število službenih let: Kožlak Jurij (32), Mihevc Valentin (26), Bricl Jakob (28), Rožman Marija (31), Sadolšek Cenca (40), Bučovnik Lucija (26), Dobravc Katarina (41), Maloveršnik Peter (34), Taurer ranca (31), Kozamurnik Miha (30), Karničar Agata (25), Male Marija (49) in Sluga Ivan. Ob isti priliki se je vršila glasom naznanila tudi nova volitev kmetijske podružnice in upamo, da bo odbor, ki sestoji iz treznih in resnih gospodarjev, začel s delovanjem in prirejal večkrat zborovanja. Vsaki odbor pa je obsojen, ako se ne podpira in radi tega je potrebno, da so člani v ozki zvezi z odborom in mu pomagajo in dajejo navodila.

Sele. V tednu od 12.—19. sept. je imel en oddelek vojakov iz Celovca 5 dni strelne vaje s strojnimi pod stenami Košute. Pokalo je in drdralo vsak dan in odmevalo po naših hribih. Živina, ki je bila še na paši, se je menda kmalu navadila na to motenje planinskega miru, le enemu hudomušnemu volu to ni bilo po volji in je vojakom malo ponagajal. Zapletel se je v telefonsko žico in zylekel tako tudi telefonsko pripravo z njenega mesta seboj. Bolj kislo so se držali tudi oni, ki so vojake prenočevali, ker so za prenočevanje dobili po vojaških določbah za eno noč le 5 grošev za vojaka in 8 grošev za častnika. Želeli bi, naj se druga leta vrše strelne vaje v času, ko živine ni več na paši, ker se vendarle more primeriti, da pade kaka žival slučajno od strela zadeta.

Ljubelj. (Naše napredovanje.) K dopisu pod istim naslovom v 37. številki lista smo bili naknadno obveščeni, da poročilo o tatvini ne sloni povsem na dejanski podlagi stvari, ker ne loči dejstev od domnev. Kropivnik denar ni ukradel, temveč našel in kakor smo slišali, v redu vrnil.

Št. Vid v Podjuni. (Razno.) Globoko nas je potrla vest, da je 19. septembra nastopil v

Studencih pri Mariboru pot v večnost naš nepozabni, dolgoletni bivši nadučitelj Jakob Kovačič. Bil je vzoren in smotren vzgojitelj mladine. Njegova šola je bila dobra, ker je slonela na materinem jeziku, da je treba obvladati najprej svoj materni jezik in se šele potem učiti na ti podlagi drugega. Da je imel uspehe, kaže najjasneje to, da je dala njegova šola doslej največ študentov, od katerih sta svršila dva visoko šolo in eden bogoslovje. Vsako novo stremljenje na šolskem polju je našlo v njem odmev. V prostem času se je bavil predvsem s čebelarstvom, sadjarstvom in vrtnarstvom; poleg tega se je zelo zanimal za jezike in izdal slovensko slovnico mednarodnega jezika „Ido“. Še tik pred smrtjo je v stanovskem glasilu zagovarjal Ido in razlagal njegove prednosti pred esperantom. Mnogo se je bavil tudi s socijalnimi vprašanji in med vojno osobito s pacifističnim gibanjem. Poznal je vse spise pacifističnih pisateljev tedanje dobe. Dolga leta je bil občinski tajnik, a v politične zadeve se ni vmešaval. Bolehati je začel že med vojno, ko mu je preobilica dela zasadila v telo kal bolezn. Narod je zgubil z njim pravega ljudskega vzgojitelja, ki je živel in umrl z narodom, kakoršnih sedaj ni več med nami. Sedanji učitelji potujčujejo našo deco, spravljajo mladino v Jugendbund, kjer se pokvarja, so povsod tam, kjer se gre proti Slovincem, eksponenti nemških strank, zaupniki Heimata itd. Zato si med domačini tudi ne bodo pridobili ugleda. — Naša občina je brez industrije in ima opraviti z brezposelnimi le malokdaj. Po požaru papirnice na Reberci pa je ravnateljstvo tovarne odslovilo okrog 300 delavcev, ki izhajajo povečini iz okoliških občin, da je tudi naša občina dobila večje število brezposelnih. Ugodna prilika bi bila sedaj za brezposelne in občino, če bi se preložila pot iz Gluhega lesa v Dvor, takozvani Fikovnikov klanec, ker bi bilo delo, za katero ni treba imeti posebne vsposobljenosti, v bližini.

Škocijan v Podjuni. (Razno.) Malo nam je sicer v zadnjih mesecih smrt prizanašala, a vendar je trikrat tako zamahnila, da je močno zbolelo. Marijina družba je zgubila Veternikovo Tilko Logar, ponižno in skromno dekle. Zilanova hiša v Peračiji žaluje za svojo vzorno gospodinjjo in blago materjo, ki je bila nam vsem najlepši vzgled, kako moramo ljubiti svoj jezik in izpolnjevati verske dolžnosti. Letos spomladi se je omožila Pušnikova Katarina Mohor. Ni dolgo uživala svoje zakonske sreče; pri zgradbi nove hiše je pomagala svojemu možu, se presilila in prevzdignila, morala v bolnišnico, kjer je umrla. Mož žaluje za svojo ženo, Anica in Dolfe pa za svojo materjo. — V naši okolici so tatovi v Hekejevi vili, pri Majerju in železnemu Kovaču napravili precej škode. Radi tega so „Freie Stimmen“ prinesle precej oster in strupen napad na orožništvo v Sinči vasi. Gotovo je istega čital ali vsaj slišal o njem Jarmakov Šimen v Srčah, stegnil je tudi on svoj jezik, češ, da mora nekdo enkrat vlomiti pri orožnikih in mir bode. Zato mora Šimej iti ričet jest ali plačat. — Lani in letos smo prav okusno in dostojno in res lepo od zunaj in znotraj popravili in poslikali našo hišo božjo. Na kvaterno nedeljo so prišli k nam zraven kamenjskega, žitajskega in reberškega gospoda tudi tinjski prošt čg. dr. Ehrlich in nam blagoslovili novo popravljeno cerkev, podobe žalostne Matere Božje, Matere Terezije in sliko, kako so nesli 1693. v procesiji po Dravi priplavano bridko božjo martro iz Št. Lorenca v Škocijan, in lepa je bila potem njihova pridiga o hiši božji. Škocijanski farani so lahko ponosni na svojo cerkev in zaslužijo vse priznanje za njih požrtvovalnost. Z zvonovi so vred darovali čez 250 milijonov.

Grabštani. V nedeljo dne 26. sept. popolne je bil pokopan znani posestnik in živinski trgovec Josip Deutschmann. Pri pogrebu je bila ogromna množica ljudi iz domače in sosednjih župnij. Na grobu mu je slovo govoril v nemškem jeziku domači g. župnik Dicker in v prisrčnem, pretresljivem slovenskem govoru je vzel v imenu znancev in prijateljev od blagega moža slovo škocijanski g. župnik Poljanec.

Vovbre. (Smrt.) Tukaj je preminul Rajner Jožef, cerkvenik in mali posestnik v lepi starosti 79 let. Bil je 36 let cerkvenik in je ta posel opravljajl z vso vestnostjo do zadnjega. Zmiraj vesel in vljuden je užival spoštovanje pri vseh, kar je pokazal njegov veličasten pogreb. Bil je vsa leta naročnik „Mira“ in pozneje „Koroškega Slovenca“. Pogreba se je udeležila tudi cela tukajšnja požarna bramba, katere član je bil od njene ustanovitve. N. v m. p.

DRUŠTVENI VESTNIK

Podravlje. Miklova Zala se je spet igrala 19. septembra na istem kraju, od istih igralcev, isti čas, pod istimi pogoji in pod istim lepim, solničnim jesenskim vremenom kot zadnjič. Bali smo se, da morda to pot kljub vsestranski razglasitvi potom lepakov in programov ne bo več udeležbe. In za denar je že trdo. A ko je prišla ura, so prišli tudi ljudje. Dokaz, da naše ljudstvo ima še smisla za pošteno, poučno zabavo in da rado žrtvuje za to par okroglih sedanjih srebrnikov. In kakor prvokrat je bila velika dvorana tudi ta dan polna občinstva. Bili so večinoma iz bližnje okolice, odtod, iz Lipe, Drave, Gozdanj in od drugod, največ pa to pot pod vodstvom in spremstvom preč. g. župnika-zdravnika K Maráška iz Domačal in Strmca. Veličasten je bil pogled zlasti z odra na to mnogobrojno, pestro, dejanjem z zanimanjem sledečo slovensko-nemško množico. Obakrat je bilo navzočih po 500 do 600 ljudi. Red in mir se ni motil. Kljub peturnemu trajanju je vse vztrajalo do konca in se potem tiho razšlo. Tri „lektorji“ so oddajali svoje „štece“ in sladkarije. Nad vsem so vladale tri sestre: ljubezen, treznost in veselje. Da ni manjkalo Nemcovega Horeja, moštacastega, nikdar žalostnega, družabnega, povsod poznanega in ljubljeneega, se samo od sebe razume. „Horej, Horej, hora ča hori, Horej pa tudi doma n'či,“ so rekali zato ljudje. — Igro je otvoril s primernim pozdravom vrlim šentjakovskim igralcem, kratkim govorom in opominom, naj ljubimo po vzgledu prednikov svojo slovensko narodnost, g. J. Reichmann, ki ima največ zaslug, da se je igra ponovila in z uspehom vršila, zahvalili smo se jim ob koncu pa tudi s par besedami in skupnim gromovitim ploskanjem. Vsem 40 uprizoriteljem neutrudnim in idealnim, njih pevske-mu zboru, ki je zapel potem par lepih pesmi, da se je razlegalo po celi vasi v hladni večerni mrak, ter našim tamburašem, ki so med odmoru neumorno svirali razne komade, hvala, a tudi vsem udeležencem čast in priznanje!

GOSPODARSKI VESTNIK

Nov način gnojenja. Že dalj časa so opazovali učenjaki, da vpliva električni tok na rast in dozorevanje rastlin. Francoskemu kmetu Christofleau se je posrečilo napraviti aparat, ki vodi elektromagnetične moči zemlje in zraka k rastlinam ter opravlja na ta način posel gnojenja. Te elektromagnetične moči olajšajo in povečajo sprejem ogljikove kisline in dušika, razpuščajo hitreje redilne snovi zemlje, jih vodijo k rastlinam in jih pospešujejo v rasti. Izid je sledeči: prejšnja dozoritev, boljša kakovost skupne žetve, večji pridelek. Umetni gnoj se lahko pogreša in je kljub temu večji pridelek. Aparat se imenuje elektro-terro-aparat in sestoji iz magnetične palice, ki se nasadi na leseni steber v smeri jug-sever. V isti smeri se napelje žica 25 cm globoko v zemlji. Solnce, mraz, veter in dež povzročajo električno moč, ki pride po žicah rastlinam v prid. Aparat vodi tok med zemljo in zrakom, ne zahteva nobene postrežbe in ne ovira setve in žetve. Aparat stoji po leti in po zimi, enkratni stroški za nabavo znašajo 100 šillingov po povzetju. Potrebna žica za 1 km daljave stane 50 Š in ena tretjina hektarja kulturnega polja se gnoji za vedno. V Šmarjeti v Rožu se je uvedlo poskusno polje z električnim in navadnim gnojenjem za rž. Kmeti, prepričajte se in gnojite tako. Aparate izdeluje Elektro-terro-

družba v Schleithem, zastopnik pa je Karol Tegrovsky, Šmarjeta v Rožu.

Krompir in repa se najboljšje ohrani na pesku. Zemlja namreč preveč vsrkava vlago iz sadeža, zato repa puhne in ni več užitna. Istotako je boljši pesek tudi za krompir. Zelja ni treba spravljati v klet pred koncem oktobra. Rado greni. Pazi, da ne bo klet zaduhla, ker poškoduje in kvari vsak sadež.

Sadje za zimo. Sadje obiraj z dreves po solčnem vzhodu, nikdar pa opoldne ali še pozneje. Vsak sad mora imeti pecelj. Polagaj sadje v košare in ne v vrečo. Če je sadje tako visoko, da ga ne dosežeš s škarjami, imej pod drevesom kupe slame, da se pri klatenju ne otočje. Obrano sadje (jabolka, hruške) imej 4 do 6 dni v kaki sobi lepo zloženo na kupu in pokrito s plahkami. Tako se izloči vsa rosa in ne bodo gnili. Tudi začne že v teh dneh vsako jabolko gniti, ki ni dobro za zimo. Ostale sadje lepo obriši, zavij v svilen papir ali v mehke papir, natrosi v sod peska in med pesek nala-gaj posamič jabolka. Zadnja plast je pesek. Sod ali zaboj postavi v suho klet in se bo sadje ohranilo vso leto sveže. Sod naj bo postavljen na visočini. Najboljša klet je ona, kjer imaš vino, pivo, mošt, sploh suha, zračna klet. Če sadja ne naložiš tako, ga imej par tednov, predno ga preneseš v klet, v kaki sobi ali shrambi ali veži, a ne čez 4 tedne, sicer se preveč izsuši. V kleti naj bo položeno na deskah. Nagnito sadje namoči v sod za jesih. Ako hočeš dati sadju prav fin duh, ga naloži pred rabo par dni v škatljo in vmes nastelji bezgovega cvetja.

NAŠE KNJIGE

Silvin Sardenko: Sv. Alojzij. Dvesto let je tega, kar uživa sv. Alojzij največjo čast, ki si jo more pridobiti človek, čast katoliškega svetnika. Stotisoči njegovih častilcev romajo letos v Rim, da ob grobu sv. Alojzija prosijo onih čednosti, ki jih je Alojzij tako ljubil: čistost, pokorščina, pogosto sv. obhajilo in ljubezen do Marije. Ob Alojzijevega grobu sem klečal letos tudi jaz in pil vso srečo, vso blaženost svetniške vznešenosti, ki ti veje iz tega groba. Doma pa se me je lotilo veliko domotožje za onimi trenutki, prežitimi ob Alojzijevega grobu, v njegovi sobici. A čudo! Dobil sem v dar to krasno knjigo, ki mi je utešila divje domotožje; kajti v njej najdeš, česar iščeš v drugih knjigah zamanj in toplota, svetost, vznešenost, prav kakor ob grobu Alojzijevega. Ni to životopis kakoršnih smo vajeni, ampak životopis, kakoršnega smo si doslej le želeli: „Študije in pesmi“ so o ljubkem Alojziju, pisane „njim, ki mislijo, se bore in verujejo. Kdor hoče svojemu življenju dati smer, smer v pravo pristanišče večnosti, morda ne prezre te knjige. Pa tudi tisti, ki jim je življenja čolnič že davno obrnjen proti večnosti,“ naj sežejo po tej knjigi. Ona hoče, da bi mi vsi po vzgledu sv. Alojzija hodili za Kristusom, da bi postali njegova živa podoba. „Govori preprostim plemenitim dušam, tudi če so doslej jadrale v drug pristan.“ — „In zadnji stil v spominu zlatem: Quid mihi ad aeternitatem.“ — Knjiga je novost na našem književnem trgu. Zelo pripravna je za darilo, posebno našim dijakom. Kljub krasni vezavi veliki obliki in bogatemu obsegu (nad 300 strani) je cena 70 Din zelo nizka. Naroča se pri Osrednjem vodstvu M. D., Ljubljana, Pred škofijo 8. J. M.

Ob začetku novega šolskega leta. Pričenja se zopet novo šolsko leto in mladina mora vzeti zopet torbico pod roko in hoditi v šolo. Starši preskrbujejo potrebno obleko in čevlje, knjige, svinčnike in druge potrebščine, mali pa poiščejo svoje stvari, katere so ob koncu minulega šolskega leta vrgli z nekakim veseljem v stran, zopet skupaj. Vse se vzbuja in pripravlja na novo leto, katero nastopi mladina s pričetkom novega šolskega leta. In še nekdo se vzbudi ob tem času iz počitniškega spanja! In to je mladinski list. Mnogo je teh listov, toda najlepši in za naše male najbolj

primeren pa je „Mladi junak“. Za lepimi bajkami in kratkimi povesticami se vrstijo drobne pesmice in v vsakem zvezku se najde veliko krasnih slik. V ta list morejo pisati tudi otroci sami in tako pokazati koliko že znajo in list jim pove, koliko se še lahko naučijo. V tretjič že stopa „Mladi junak“ med našo mladino, ki ga, kakor se iz številke naročnikov razvidi, zelo rada bere. Hočemo pa, da ga vsak izmed naših malih bere. Zato ga naj vsi, ki ga še nimajo, takoj naročijo. Dobi se pri upravi „Koroškega Slovenca“, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26, in stane za celo leto 2 šilinga. Stare naročnike, katerim smo prvo številko že doposlali, pa prosimo, da naročnino prejkoslej poravnajo, ker jim drugače druge številke ne moremo več doposlati.

RAZNE VESTI

Drobne vesti. V japonski pokrajini Hirošima so nastale zopet katastrofalne poplave. Pod vodo je 27.000 novih hiš, od katerih se je 300 porušilo. V Hotakamuri je utonilo 20 oseb, 60 jih pa pogrešajo. V Ruhumuri je utonilo 5 oseb, porušenihi je 25 hiš. Pri Kajtakoji je odnesla voda cel vlak s tračnicami vred. — Pri Olivetu pri Milanu se je prevrnil tovorni avtomobil: 5 mrtvih, 10 ranjenih. — V Budimpešti je pri hazardni igri zaigral ritmojster Toth 10 milijard madžarskih kron. — V pokrajini Potenza v Italiji so aretirali nekega Groppa, ki je umoril 40 oseb. — Strahoviti orkani na polotoku Florida so porušili 1000 hiš in zahtevali nad 1200 človeških žrtev. — Z nekim indijskim parnikom se je potopilo 170 oseb. — Vdova prezidenta Wilsona se je mudila ta mesec v Pragi. — Dunajska mestna občina je postavila svojemu dolgoletnemu županu in avstrijskemu politiku dr. Luegerju lep spomenik, ker si je stekel za procvit Dunaja veliko zaslug. — V Sodingrenu v Nemčiji je zbolelo tekom dveh dni 54 oseb, ker so uživale sprieno meso iz neke trgovine. — Kitajska vlada je odstopila. Novo vlado bo sestavil Čangsolin. — V Podkrosovju so 26. septembra blagoslovili 3 nove zvonove. — Iz vile Röver v Ribnici je nekdo odnesel srebrno jedilno orodje v vrednosti 50 Š. — V Koflerjevo trgovino v Maloščah so vlomili tatovi in odnesli 300 S v denarju in mnogo drugih reči.

Listnica uredništva.

Vovbre, Št. Peter, Ruda, Grebinj. Pride v najkrajšem času.

Vabilo

na

izredni občni zbor

Posojilnice v Globasnici dne 10. oktobra t. l. ob 10. uri dopoldne v posojilniški pisarni.

DNEVNI RED:

106

1. Sprememba pravil.
2. Sklepanje o zlati bilanci.
3. Slučajnosti.

ODBOR.

Vabilo

na

izredni občni zbor

Živinorejske zadruge za Globasnico in okolico, ki se vrši dne 10. oktobra t. l. ob 10. uri dopoldne v posojilniški pisarni.

DNEVNI RED:

107

1. Sprememba pravil.
2. Sklepanje o zlati bilanci.
3. Slučajnosti.

ODBOR.